

Sygn. akt II K 607/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Małgorzata Kwasigroch

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09.12.2015 r., 05.02.2016 r.

w sprawie przeciwko **W. B. (B.), synowi J. i A. z domu K., urodzonemu (...) w G.**

oskarżonemu o to, że:

w dniu 21 marca 2015 r. w G. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując w stanie nietrzeźwości, co ustalono na podstawie badania urządzeniami kontrolno-pomiarowymi do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu – A. 6020 oraz Alkometr (...) 2.0, uzyskując wyniki: I próba 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II próba – 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III próba – 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, IV próba – 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego W. B. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnaście) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18.05.2015 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18.05.2015 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego, zobowiązując go do zapłaty kwoty 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego w punkcie 2 zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 marca 2015 r.;

V. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty oraz w całości pozostałe koszty sądowe.

Sygn. akt II K 607/15

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2015 r. w godzinach wieczornych W. B., będąc w towarzystwie (...), spożywał alkohol w postaci wódki w nieustalonej ilości, przekraczającej jednak 100 ml. W dniu następnym W. B. zdecydował, iż odwiezie swoją partnerkę do szkoły. W tym celu, w godzinach porannych, na ulicy (...) wsiedli wraz z M. C. do samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i udali się w stronę centrum G.. W. B. prowadził pojazd.

Okolo godz. 07:45 w G. na wysokości ulicy (...) funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w G. – W. K. i I. C. dokonywali kontroli trzeźwości kierujących pojazdami. W. B. został zatrzymany do owej kontroli przez wskazanych funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w G.. W pierwszej kolejności zatrzymanego poddano badaniu urządzeniem A., które wykazało obecność alkoholu. W związku z tym W. B. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą urządzenia A. 6020 plus, badania przeprowadzone odpowiednio w godzinach 07:46 i 08:01 dały wyniki 0,26 mg/l i 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym przez wyżej wymienionego powietrzu, co wykazało, iż kierował on pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości. W konsekwencji W. B. został przewieziony do Komisariatu (...)Policji w G., gdzie został poddany ponownemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy pomocy urządzenia Alkometr A2.0, wyniki badań przeprowadzonych odpowiednio w godzinach 08:17 i 08:19 wyniosły 0,25 mg/l i 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym przez W. B. powietrzu. W związku z tym W. B. zostało zatrzymane prawo jazdy oraz przeprowadzono z jego udziałem dalsze czynności.

/Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. B. k. 12-12v. 77-78; zeznania świadka I. C. k. 7v.; 18v., 78-79; zeznania świadka W. K. k. 41v., 79; zeznania świadka M. C. k. 83-84; opinia ustna biegłego A. P. k. 84-85; protokoły użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych ze świadectwami wzorcowania k. 2-3, 4-5/

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. oskarżył W. B. o to, że w dniu 21 marca 2015 r. w G. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując w stanie nietrzeźwości, co ustalono na podstawie badania urządzeniami kontrolno-pomiarowymi do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu – A. 6020 oraz Alkometr (...) 2.0, uzyskując wyniki: I próba 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II próba – 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III próba – 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, IV próba – 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

/Akt oskarżenia k. 42-44/

Oskarżony W. B. jest rozwiedzony, posiada pięcioro dzieci, w tym jedno dorosłe, jest zobowiązany do świadczenia alimentacyjnego w wysokości 4.300 zł miesięcznie. Posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest handlowcem, utrzymuje się z prac dorywczych i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości 1.200 zł. Nie posiada majątku. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień, jego stan zdrowia jest dobry.

Oskarżony W. B. nie był dotychczas karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 77; dane o karalności k. 21/

Oskarżony W. B. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w sobotę rano, 21 marca 2015r. odwoził partnerkę – M. C. do szkoły, spod domu na ulicy (...), pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), samochód był pożyczony od kolegi. Przyznał oskarżony, iż to on prowadził, jechali do centrum G.. Nadmienił, że czuł się bardzo dobrze. Następnie opisał oskarżony przebieg kontroli trzeźwości, podawał okoliczności zawieszenia się urządzenia pomiarowego i powtarzania badania. Przyznał oskarżony, iż pił w piątek 20 marca 2015 r. – jednego drinka ok. 100 ml wódki z sokiem pomidorowym, nie pił więcej – wiedział, że będzie jechał. Zdaniem oskarżonego wynik badania był za wysoki, coś było „nie tak”. Dodał oskarżony, że był podziębiony i tego dnia wypił syrop na kaszel i wziął tabletkę.

Przesłuchany na rozprawie oskarżony W. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Potwierdził, że pił poprzedniego dnia około godz. 21 około 100 gram alkoholu w dwóch porcjach z herbatą, ale wynik był dla niego zaskoczeniem. Wsiadł do samochodu, choć nie musiał, nie wsiadłby gdyby wiedział, że badanie coś wykaże. Podtrzymał oskarżony wcześniejsze wyjaśnienia.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego W. B. k. k. 12-12v. 77-78/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego i pozbawionego wątpliwości wniosku, iż oskarżony W. B. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się zarówno na dowodach osobowych, jak i na dowodach w postaci dokumentów.

W zakresie dowodów osobowych podkreślić należy, iż w ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zeznania świadka I. C. oraz W. K., to jest funkcjonariuszy Policji, którzy podjęli kontrolę drogową wobec oskarżonego. Zeznania te dotyczą przebiegu interwencji podjętej wobec osoby oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, tym bardziej, że znajdują one potwierdzenie w pozostałych dowodach. W szczególności z zeznań tych wynika, że podczas podjętej przez świadków kontroli drogowej będącej częścią akcji sprawdzania trzeźwości kierowców, wstępne badanie osoby oskarżonego dało wynik pozytywny, zaś przeprowadzone następnie na miejscu kontroli oraz w siedzibie Komisariatu (...)Policji w G. badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wykazały stan nietrzeźwości oskarżonego. Świadczyli, iż konieczne było dwukrotne badanie oskarżonego, jednak zgodnie ze swoją wiedzą podali, iż nie mogło mieć to wpływu na poprawność jego wyniku. Zeznania świadków należy uznać logiczne, jasne, konsekwentne oraz korespondujące wzajemnie ze sobą, jak i z pozostałym materiałem dowodowym. W konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Za wiarygodne uznał Sąd zeznania świadka M. C., partnerki oskarżonego. Potwierdziła ona okoliczność, iż oskarżony spożywał alkohol, jednak nie była w stanie wskazać ilości przez niego spożytej, jak sama to określiła „nie kontrolowała tego”. Nadto świadek podała pewne ogólne okoliczności zdarzenia. Jakkolwiek zeznania te były jasne i spójne a z tym brak było podstaw by odmówić im wiarygodności, to miały one jedynie drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie. Świadek nie miała bowiem żadnych precyzyjnych informacji odnoszących się do kwestii w sprawie istotnych, w tym pewności co do ilości alkoholu spożytego przez oskarżonego. W efekcie Sąd oparł się wprawdzie w ograniczonym zakresie na jej zeznaniach, jednak traktując je jako źródło pomocnicze.

Wobec kwestionowania przez oskarżonego możliwości, by wyniki badań zawartości alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu były rzeczywistą konsekwencją spożytego przez niego alkoholu, Sąd dopuścił na tę okoliczność dowód z ustnej opinii biegłego A. P.. Po zapoznaniu się z aktami sprawy, w tym wyjaśnieniami oskarżonego, stwierdził biegły, iż określone w sprawie wartości świadczą lub to o większej ilości spożytego przez oskarżonego alkoholu bądź o spożyciu alkoholu w podanej przez niego ilości, ale na półtorej godziny przed badaniem powietrza wydychanego. Dodał biegły, iż proces chorobowy nie ma wpływu na proces eliminacji alkoholu, biegły wziął nadto pod uwagę posturę i warunki fizyczne oskarżonego. W ocenie Sądu wskazana wyżej opinia, stanowi w pełni wartościowy dowód, jest bowiem jasna, logicznie uzasadniona, zupełna, a przy uwzględnieniu, że została sporządzona przez osobę dysponującą wymaganą wiedzą specjalną, brak podstaw do kwestionowania zawartych w niej wniosków.

Za jedynie częściowo wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, dając im wiarę w tym zakresie, w jakim pozostają zgodne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w pozostałym zaś oceniając jako przyjętą przez niego linię obrony.

Oskarżony W. B. początkowo nie przyznawał się do popełnienia czynu, jednak ostatecznie na rozprawie przyznał się jednak do jego popełnienia. Wskazał, że w przededniu zdarzenia, wieczorem, spożywał alkohol w postaci wódki, a następnego dnia rano prowadził samochód, który nie był jego własnością, a w trakcie której to czynności został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji do kontroli trzeźwości. Wyjaśnienia oskarżonego w kwestii tego, gdzie i kiedy prowadził pojazd, korespondują z innymi dowodami i w tym zakresie Sąd dał im wiarę. Oskarżony podał jednak przy tym w przybliżeniu, ile spożył alkoholu, stwierdzając, iż było to około 100 ml wódki. Następnie podnosił oskarżony w toku całego postępowania, iż taka ilość nie mogła skutkować wskazywanymi przez urządzenie kontrolno – pomiarowe wynikami stężenia alkoholu i na tej podstawie je kwestionował. Okoliczność ta nie wpływa jednak zdaniem Sądu w żaden sposób na jednoznaczny charakter ustalenia, dokonanego na podstawie całokształtu materiału dowodowego, w szczególności zaś na podstawie wniosków opinii biegłego A. P., iż oskarżony w trakcie prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości. Z opinii wynika bowiem, że albo oskarżony spożył więcej alkoholu albo spożycie miało miejsce na półtorej godziny przed badaniem. Skoro zaś oskarżony konsekwentnie podawał, iż alkohol spożywał w dniu poprzednim, a co potwierdziła świadek M. C., to przyjąć należało, iż miała miejsce pierwsza ze wskazanych przez biegłego sytuacji. Mając przy tym także i na względzie to, iż oczywisty pozostaje interes oskarżonego w zaniżaniu ilości spożytego alkoholu wobec ilości rzeczywistej, Sąd nie uznał jego wyjaśnień w tym zakresie za wiarygodne. Swoje ustalenia w przedmiocie nietrzeźwości oskarżonego Sąd oparł w efekcie na dowodach obiektywnych – wynikach badań z urządzeń kontrolno – pomiarowych oraz ustaleniach biegłego.

Z wyjaśnień oskarżonego nie sposób uwzględnić także jego twierdzeń, iż nie zdawał sobie sprawy, że znajdował się w stanie nietrzeźwości, albowiem czuł się dobrze i nie czuł się pijany, co mogłoby sugerować, że jego zdaniem nie znajdował się w takim stanie. Mając na uwadze wyniki przeprowadzonych badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wskazań doświadczenia życiowego, oskarżony niewątpliwie musiał mieć świadomość, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości, godził się na to, zaś odmienne twierdzenia oskarżonego zdaniem Sądu stanowią przejaw przyjęcia swoistej linii obrony, mającej na celu umniejszenie stopnia winy oskarżonego.

Odnosząc się z kolei do dowodów w postaci dokumentów stwierdzić należy, iż zostały one sporządzone we właściwej formie przez uprawnione do tego osoby i nie budzą wątpliwości Sądu. Z dokumentów w postaci dwóch protokołów użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych wraz ze świadectwami ich wzorcowania w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżony W. B. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk. W ocenie Sądu należy natomiast zwrócić uwagę na pewien brak konsekwencji w wynikach badań, albowiem wyniki badań drugim urządzeniem były wyższe niż wyniki badań przeprowadzonych pierwszym urządzeniem, dodatkowo w tym drugim przypadku nie został zachowany odstęp 15-minutowy pomiędzy badaniami. Zdaniem Sądu nie wpływa to jednak na pewność ustalenia, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości, wskazują na to bowiem nawet korzystniejsze dla oskarżonego wyniki badań przeprowadzonych pierwszym urządzeniem, także przy uwzględnieniu błędu i niepewności pomiaru wynikających ze świadectwa wzorcowania tego urządzenia.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż oskarżony W. B. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż oskarżonemu należy przypisać winę odnośnie popełnionego przez niego czynu. W toku postępowania nie ujawniły się bowiem żadne wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego. W efekcie należy uznać, że oskarżony W. B. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowego czynu, który stanowi jedno z najpowszechniej popełnianych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wskazuje na to, iż oskarżony bez wątpienia zdawał sobie także sprawę z jego karalności, albowiem jest to aktualnie wiedza powszechna i oskarżony jej nie kwestionował. Zdaniem Sądu W. B. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu w sposób umyślny. Oskarżony niewątpliwie prowadził pojazd mechaniczny w zamiarze bezpośrednim, tj. chciał go prowadzić, co wynika jednoznacznie z ustalonego stanu faktycznego. Natomiast odnośnie

kwestii znajdowania się przez oskarżonego w czasie prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, zdaniem Sądu okoliczność ta była objęta zamiarem ewentualnym oskarżonego, albowiem oskarżony, przy uwzględnieniu, że spożywał w nocy przed prowadzeniem pojazdu mocny alkohol, niewątpliwie przewidywał możliwość, że w chwili prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości, i na to się godził. Innymi słowy oskarżony miał świadomość, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności może znajdować się w stanie nietrzeźwości, i godził się z tą możliwością. W ocenie Sądu ze wskazanych względów należy wykluczyć sytuację, iż oskarżony usiadł za kierownicą pojazdu przypuszczając, że ilość i rodzaj spożytego alkoholu oraz czas jego spożycia nie stanowią już w danej chwili przeszkody dla prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego, skoro spożycie wysokoprocentowego alkoholu nastąpiło w nieodległym w zasadzie czasie przed prowadzeniem przez oskarżonego pojazdu.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanemu oskarżonemu, który należało zakwalifikować jako występki z art.

178a § 1 kk. Oskarżony bez wątplenia znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu

art. 115 § 16 kk, albowiem zawartość alkoholu w 1 litrze wydychanego przez niego powietrza przekroczyła graniczną, minimalną wartość 0,25 mg. Znajdując się w takim stanie oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego w ruchu lądowym. Tym samym W. B. wypełnił wszystkie znamiona strony przedmiotowej przestępstwa z art. 178a § 1 kk, a jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu wypełnione zostały także znamiona strony podmiotowej tego przestępstwa.

Uznając oskarżonego W. B. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia Sąd na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych. W ocenie Sądu wymierzona kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przede wszystkim wskazać należy, iż rozważając kwestie objęte dyspozycją art. 4 § 1 kk Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zasadne jest zastosowanie przepisów w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu, tj. w dniu 21 marca 2015 r., albowiem niewątpliwie są one względniejsze dla oskarżonego od przepisów obowiązujących w dacie orzekania. W okresie pomiędzy datą popełnienia czynu, tj. dniem 21 marca 2015 r., a datą wyrokowania, tj. dniem 10 lutego 2016 r., dwukrotnie doszło do istotnej zmiany stanu prawnego w zakresie mającym znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Pierwsza zmiana nastąpiła z dniem 18 maja 2015 r., druga z dniem 01 lipca 2015 r. Dla oceny kwestii, które przepisy powinny znaleźć w niniejszej sprawie zastosowanie z uwagi na treść art. 4 § 1 kk, istotniejsze znaczenie ma pierwsza z tych zmian. Wprawdzie nie wprowadziła ona zmiany ustawowego wymiaru kary przewidzianej za występki z art. 178a § 1 kk (podobnie jak i druga zmiana), jednak z dniem 18 maja 2015 r. doszło do istotnych zmian w zakresie w szczególności art. 42 § 2 kk i art. 49 § 1 i 2 kk. Co do pierwszego z tych przepisów przed zmianą przewidywał on obligatoryjne orzeczenie wobec sprawcy przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 1 kk zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju bez określania minimalnego okresu stosowania tego zakazu (a więc, zgodnie z treścią art. 43 § 1 kk, na okres od roku), podczas gdy po zmianie przewiduje on obligatoryjne orzeczenie takiego zakazu na okres nie krótszy niż 3 lata. Co do drugiego z wymienionych przepisów przed zmianą przewidywał on możliwość orzeczenia wobec sprawcy występkę kwalifikowanego z art. 178a § 1 kk świadczenia pieniężnego w wysokości do 60.000 zł, bez określenia jego wysokości minimalnej, zaś po zmianie nakazywał obligatoryjne orzeczenie wobec sprawcy takiego przestępstwa świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 5.000 zł. Obie te zmiany niewątpliwie skutkują więc uznaniem, że przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu były dla oskarżonego względniejsze od przepisów obowiązujących od dnia 18 maja 2015 r. Druga ze wspomnianych wyżej zmian w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dotyczy przede wszystkim brzmienia art. 43 § 1 kk, który przed zmianą, a więc także w dacie popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, przewidywał orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres od roku do 10 lat, zaś po zmianie na okres od roku do 15 lat. Ponadto, z uwagi na treść art. 69 § 1 kk, przed dniem 01 lipca 2015 r. możliwe było, aczkolwiek instytucja ta była rzadko stosowana w praktyce, warunkowe zawieszenie wykonania kary grzywny orzeczonej jako kara

samoistna, zaś po tej dacie nie jest już to możliwe. Obie te zmiany także są niekorzystne dla oskarżonego i tym bardziej nakazują stosowanie w niniejszej sprawie przepisów w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa, tj. w dniu 21 marca 2015 r. Ponadto z dniem 01 lipca 2015 r. przestał obowiązywać wspomniany wyżej art. 49 § 1 i 2 kk, jednak został on zastąpiony art. 43a § 1 i 2 kk w brzmieniu analogicznym do brzmienia art. 49 § 1 i 2 kk obowiązującym od dnia 18 maja 2015 r. do dnia 01 lipca 2015 r., tak więc ta akurat zmiana nie ma już istotnego znaczenia dla oceny kwestii określonej w art. 4 § 1 kk.

Podkreślić należy, iż przy uwzględnieniu treści przepisów obowiązujących w dniu 21 marca 2015 r. czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony alternatywnie karą pozbawienia wolności do lat 2, karą ograniczenia wolności albo grzywną. Zdaniem Sądu wobec wskazanych dalej okoliczności łagodzących wystarczające dla wypełnienia celów stojących przed karą było orzeczenie wobec W. B. najłagodniejszej z alternatywnie grożących mu kar, to jest kary grzywny, i nie było konieczne wymierzenie oskarżonemu kary surowszego rodzaju. Z kolei wymiar orzeczonej kary grzywny jest odległy od górnej granicy możliwej do wymierzenia kary i znacznie bliższy dolnej granicy możliwej do wymierzenia kary grzywny (granice te są określone w art. 33 § 1 kk i wynoszą od 10 do 540 stawek dziennych grzywny) i w tej sytuacji wymierzonej kary nie można uznać za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości w godzinach porannych, gdy ruch pojazdów odbywa się już w normalnym natężeniu, co niewątpliwie wpływa na ocenę stopnia zagrożenia, jakie oskarżony stwarzał dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Poza wspomnianą kwestią w ocenie Sądu w niniejszej sprawie ujawniły się jednak okoliczności mające łagodzący wpływ na sądowy wymiar kary i mające charakter przeważający nad wskazaną wyżej okolicznością obciążającą. Okolicznościami takimi są uprzednia niekaralność oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zgodności z prawem dotychczasowego trybu jego życia, ostateczne przyznanie się przez oskarżonego do winy, a także to, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości, który jedynie nieznacznie przekraczał dolną granicę, od której w świetle obowiązujących przepisów należy mówić o takim stanie, co z kolei wpływa na uznanie, iż stopień zagrożenia ze strony oskarżonego dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie był szczególnie wysoki.

Z uwagi na wskazane wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec oskarżonego W. B. karę grzywny w wyżej wskazanym wymiarze. Określając wysokość stawki dziennej grzywny w nieznacznie tylko przekraczającą minimalną wysokość wymiarze 15 zł Sąd miał na uwadze przesłanki określone w art. 33 § 3 kk, w tym przede wszystkim to, iż oskarżony boryka się z trudnościami finansowymi, jest zobowiązany do wysokiego świadczenia alimentacyjnego, a wobec utraty prawa jazdy jego możliwości zarobkowe znacznie się obniżyły. Okoliczności te przemawiały w ocenie Sądu przeciwko określeniu wysokości stawki dziennej w wyższej kwocie niż orzeczona.

Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 maja 2015 r. orzekł wobec oskarżonego W. B. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Jak już wyżej wspomniano, orzeczenie przedmiotowego środka karnego jest obligatoryjne z uwagi na treść art. 42 § 2 kk, z pozostawieniem Sądowi wyboru rodzaju pojazdów, których zakaz dotyczy. W ocenie Sądu zasadne było orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z uwagi na rodzaj pojazdu, którym kierował w stanie nietrzeźwości oskarżony. Przedmiotowy zakaz Sąd mógł orzec, stosownie do treści wskazanych wyżej przepisów w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, na okres od roku do lat 10. Sąd orzekł zakaz na minimalny okres 1 roku, uznając, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności łagodzące stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym ze strony oskarżonego nie jest na tyle znaczny, aby konieczne było orzeczenie przedmiotowego zakazu w wyższym wymiarze czasowym.

Na podstawie art. 49 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 maja 2015 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego, zobowiązując go do zapłaty kwoty 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wprawdzie w świetle brzmienia przepisów obowiązujących w dacie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa nie było to obligatoryjne, jednak zdaniem Sądu przedmiotowe świadczenie ma istotne znaczenie dla kształtowania świadomości prawnej

społeczeństwa, zaś zdaniem Sądu w istocie nieznaczna wysokość orzeczonego świadczenia nie przekracza możliwości finansowych oskarżonego i nie będzie stanowić dla niego nadmiernej dolegliwości.

Ponadto przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 63 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 maja 2015 r. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 marca 2015 r.

Sąd orzekł również o kosztów procesu. Wobec wydania wyroku skazującego Sąd zasądził od oskarżonego W. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150,00 zł tytułem opłaty (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych) oraz w całości pozostałe koszty sądowe.